

findes en Tvangsarbejdsanstalt, skal være indrettet saaledes, at der er en særlig Tvangsarbejdsafdeling. Jeg har aldeles ikke Noget imod, jeg finder det endog naturligt, at der i Amtene opføres de nødvendige Anstalter til slikt Brug, men det forekommer mig dog, at naar der — og det er dog vist Tilfældet i flere Amt — ikke er saa Anstalter oprettede dels af enkelte Kommuner, naar disse ere store, og dels af Kommuner i Forening, er det ikke rigtigt, at man absolut paahyder, at der inden 5 Aar skal være en saadan Anstalt i hvert Amt. Thi Forholdene kunne være saadanne, at det ikke er nødvendigt at oprette en saadan i et Amt. Derfor mener jeg, naaget man som Regel ganske vist kan sige, det er heldigt, at der findes Saadanne, at man bør overlade til Amtsraadene at afgjøre, om Forholdene ere saadanne, at der er Trang hertil. I alt Fald mener jeg ikke, at man uden videre kan paalægge Amtsraadene at bygge saadanne Anstalter, derjom der virkelig ingen Trang er dertil. Jeg mener, at man i alt Fald bør indføre en saadan Bestemmelse.

Siden jeg taler om Amtene, skal jeg bemærke, at der undertiden er Tale om at overføre en Del af de kommunale Byrder paa Staten. Der har jo saaledes enkelte Gange været Tale om, at man kunde f. Ex. overføre Fattigbyrden paa Staten. Det tror jeg nu ikke lader sig gjøre; i alt Fald er jeg ikke Ynder deraf. Jeg vil helst have, at den kommunale Selvstyrelse skal bestaa, saaledes at man ikke svækker den. Derimod skal jeg villig indvømme, at der er Udgifter, som nu paahvile Kommunerne og Amtene, men som vistnok burde overtages af Staten f. Ex. Udgifterne til Blinde, Døvstumme, Idioter osv.; det vilde jeg finde ganske naturligt. Med Hensyn derimod til den egentlige Fattigbyrde saabesom ogsaa Veivæsenet, altsaa hvad man kan kalde de større Brancher, vil jeg ubetinget være imod, at man søger at faae saadanne Ting over paa Staten; man vil derved svække den kommunale Selvstyrelse og tage Interessen bort fra Styrelsen i det kommunale Liv. Bestemmelserne i Kapitel VIII.: Understøttelse under særlige Forhold, mener jeg, man nærmest maa se i Forbindelse med Spørgsmaalet om Oprettelsen af Alderdomsforjærgelses- og Sygekasser. Jeg skal derfor ikke komme videre ind paa dette Afsnit; jeg mener, det staar i en saadan indre Forbindelse med det andet Spørgsmaal, at man næppe, uden man i Forveien saa nogenlunde kan skjønne over, hvorvidt man kan faae et Supplement i saadanne Kasser, kan komme dybt ind paa dette Spørgsmaal. Kapitel X.: Om Ophævelsen

af ældre Lovbestemmelser, er Noget, der er selvsølgelig, forsaavidt som vi faar Loven, og jeg skal her bemærke, at jeg, lige saavel som vistnok de Fleste og navnlig de Mænd, der have med Sogneraadene og den kommunale Styrelse at gjøre, vilde sætte overordentlig Pris derpaa. Det vilde være en overordentlig stor Lettelse, dersom vi fik ophævet den Labyrinth, der nu er af gamle Skrivelser, Lovbestemmelser, Plakater osv., og fik en Lov frem i en saadan Form, at man kunde finde ud deraf; thi det er et sandt Studium, som det nu medfører, naar man skal deltage i Fattigvæsenets Bestyrelse. Fattigbestemmelserne, Lovene, Cirkulærene, Skrivelserne ere af et saadant Omfang, og dette medfører et saa uhyre Arbejde for de kommunale Raad, at det vilde være en overordentlig Lettelse, dersom vi kunde faae vedtaget saadanne Lovbestemmelser, at vi kunde faae det Andet bort; i alt Fald for den Størstedel. Det er en sand Plage at have med de kommunale Sager at gjøre, hvor man skal endevende hele Bunker af gamle Love og forskjellige Ting for at finde ud af det, og det er undertiden vanstelligt nok endda. Man kan ogsaa undertiden træffe paa Skrivelser, som man synes, ikke staa i afgjort Forbindelse eller Harmoni med hinanden. Man kan maaste tage feil, men det forekommer mig, det kan paavises, at der virkelig eksisterer Skrivelser, Resoluitioner fra en og samme Autoritet, som ikke staaar i nøieste Forbindelse, Sammenhæng eller rettere sagt Harmoni med hinanden. Det kan kun virke forstyrrende for dem, der skulle bestyre saadanne Sager. — Jeg skal ikke komme videre ind paa Enkelthederne i dette Lovforslag, end jeg nu har gjort. Jeg mener, det er en Selvfølge, at man ikke kan optage alle disse Enkeltheder til Diskussion ved en Første-Behandling. Man maa diskutere de almindelige Principer, og det er en Selvfølge, at Enkelthederne bedre lade sig ordne og overveie i et Udvalg, og jeg haaber, at det Udvalg, der vil faae med denne Sag at gjøre, ogsaa vil overveie alle med denne Lov i Forbindelse staaende Enkeltheder og Spørgsmaal. Med disse Bemærkninger skal jeg, idet jeg udtaler, at jeg anser dette Lovforslag for at være et godt og brugbart Grundlag for en fremtidig Forhandling om Loven om den offentlige Fattigforjærgelse, slutte mine Udtalelser.

Rettelse.

Sp. 1196 S. 8 f. n. „for at sjærne“, læs: „for ikke at sjærne“.